szerencsétlenség történetét. Csak az egy Gyik Feri képezett kivételt, aki annyira oda volt, hogy semmit se tudott csinálni, a szája tátva maradt és egyre a mennyezetet bámulta.

— Mit tudsz az esetről? — fordult a király Aliszhoz.

— Semmit, — felelte Alisz.

— Éppenséggel semmit?

— Éppenséggel semmit!

— Ez nagyon fontos, — mondta a király az esküdteknek, akik már hegyezték is a palavesszőiket. Tapsifüles tisztelettudóan közbeszólt, de szemével a királyra hunyorított: — Felséged azt akarta mondani, hogy nem fontos.

— Persze, hogy azt akartam mondani. Nem fontos! — javította ki magát gyorsan a király. Azután magában mormogta, mintha ki akarná próbálni, melyik szó hangzik jobban: — Fontos, — nem fontos, — fontos, — nem fontos...

Az esküdtek némelyike azt írta: fontos, némelyike azt, hogy: nem fontos. Alisz, aki közel állt hozzájuk, egyenesen a palatáblákra látott és észrevette a zavart. De nem szólt. Minek?

A király, aki eddig szorgalmasan irogatott a jegyzőkönyvébe, hirtelen fölkiáltott: — Csönd! — Azután jegyzőkönyvéből hangosan felolvasta a következőket: — Negyvenkettedik paragrafus. M i n d e n k i, a k i e g y m é r f ö l d n é l m a g a s abb, k ö t e l e s e l h a g y n i a t á r g y a l ó t e r m e t.

Valamennyien Aliszra néztek.

— Nem vagyok én egy mérföld magas, — mondta.

— De igen, — válaszolta a király.

— Majdnem két mérföld magas vagy, — tette hozzá a királyné.

— Hát ha vagyok, akkor vagyok. Nem akarok elmenni és evvel vége! — kiáltotta Alisz. — Különben is, ez nem törvényes szabály. Ezt csak most találtátok ki!

— Ez a legrégibb szabály az egész törvénykönyvben, — mondta a király.

— Ha a legrégibb, akkor miért a negyvenkettedik? Miért nem az első? — kérdezte Alisz.

A király elsápadt és gyorsan becsukta a könyvet. — Határozzatok! — fordult az esküdtszék felé, de hangja halk volt és remegett.

— Ha felséged megengedi, — vágott Tapsifüles gyorsan a szavába, — még szükségünk van néhány bizonyítékra. Éppen most sikerült elcsípni ezt a papirost!

— Mi áll benne? — kérdezte a királyné.

— Még nem bontottam föl, — szólt Tapsifüles, — de úgy látszik, valami levél lesz, amit a fogoly írt — valakinek.

— Nemcsak úgy látszik, de egész biztos, hogy írta valakinek, — mondta a király. — Levelet nem szokás senkihez sem írni.

— Kihez van címezve? — kérdezte az egyik esküdt.

— Nincs rajta címzés, — válaszolta Tapsifüles. A külső felére semmi sincsen írva. — Evvel felbontotta a papirt és így szólt: — Bizony ez nem is levél, hanem vers.

— A fogoly kezeírása? — kérdezte egy másik esküdt.

— Nem, — felelte Tapsifüles. — És ez éppen a különös benne.